

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 25

17. června 2007

Cena: 6 Kč

MINULOU SOBOTU ZASEDALO V PRAZE CÍRKEVNÍ ZASTUPITELSTVO

Jednání církevního zastupitelstva předcházelo 81. zasedání ústřední rady, které se konalo v pátek 8. června. Hlavní náplní byla příprava podkladů pro církevní zastupitelstvo. Dále bylo mj. schváleno, aby výtěžek sbírky z pouti na Sázavu byl věnován místní náboženské obci. Schválena byla též výše kolejného v bohoslovecké koleji dr. Karla Farského na příští akademický školní rok ve výši 1500 Kč měsíčně. Ústřední rada vzala na vědomí, že ministerstvo kultury přijalo registraci základního dokumentu naší církve. Schválila naši účast na ekumenické pouti na horu Říp, která by se měla konat 28. října. Naši církev by měl zastupovat slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D. Ústřední rada schválila vysluhování svátosti svěcení kněžstva sestře Olze Malé, která slouží od roku 1990 jako jáhenka v Tovačově.

Církevní zastupitelstvo se sešlo v sobotu 9. června v Komenského sálu v Praze - Dejvicích. Úvodní pobožnost posloužil na text Matoušova evangelia (závěrečná slova modlitby Páně) bratr patriarcha.

Vlastního jednání se zúčastnilo 40 členů církevního zastupitelstva s hlasovacím právem (ze 47). Po volbě pracovního předsednictva ve složení ThDr. Tomáš Butta, ThDr. Jan Hradil, Th.D., ing. Karel Rauš, ing. Jiří Balajka, DrSc., Mgr. Radek Zapletal, ing. Milan Liška, Mgr. Alena Naimanová, PhDr. Mgr. Bohdan Kaňák a h. doc. ThDr. David Tonzar, Th.D. byli zvoleni zapisovatelé (Mgr. Jana Krajčířková, Mgr. Alena Naimanová a ing. Miroslava Studenovská), ověřovatelé zápisu (ing. Milan Liška, Mgr.

Eva Mikulecká, Mgr. Jana Menšíková a Mgr. Benjamín Mlýnek), sčítatelé hlasů a volební komise (PhDr. Mgr. Bohdan Kaňák - předseda, Vladimír Moravec a Mgr. David Tomčík) a návrhová a mandátová komise (ing. Jiří Balajka, DrSc., PhDr. Mgr. Bohdan Kaňák, Mgr. Iva Pospíšilová, h. doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., Mgr. Michael Štojdl a Mgr. Radek Zapletal).

Po obsáhlé diskusi byl schválen jednací řád, který vycházel z minulých jednacích řádů, ale byly mj. přijaty změny, že se jarní zasedání církevního zastupitelstva musí konat do 30. června a že program zveřejněný v oběžníku může být na základě souhlasu nadpoloviční většiny přítomných členů církevního zastupitelstva ze závažných důvodů rozšířen.

Po schválení rozšířeného programu bylo zvoleno stálé předsednictvo církevního zastupitelstva (Butta, Hradil, Rauš, Balajka, Vágenknecht, Pospíšilová, Liška, Naimanová, Šlezová, Kaňák, Sapík, M. Štojdl, Horáková, Studenovská a Tonzar).

Následovala kontrola plnění usnesení minulého církevního zastupitelstva a bylo konstatováno, že se až na jeden bod podařilo usnesení naplnit. Následovala zpráva bratra patriarchy, který se soustředil na tyto hlavní okruhy: duchovní správa, vzdělávání na HTF UK, Charta oecumenica, stát a církev a připomínání patriarchy K. Farského a dalších osobností z naší církve. V první části bratr patriarcha uvedl, že hlavním tématem, kterému je třeba se nyní i dlouhodobě v naší církvi věnovat po stránce teologické, církevně-právní a pastorační, je duchovní správa v ná-

Hlasování na zasedání církevního zastupitelstva v Praze - Dejvicích

boženských obcích, v diecézích a celku církve. Její vedení má být v naší církvi svěřováno těm, kteří pro to mají svátostnou, odbornou a morální kvalifikaci. Svátostné kněžství, ale i laické církevní služby v jejich šíři a rozmanitém spektru mají pro existenci církve a její poslání podstatný a zásadní význam. V další části vysvětlil důvody, pro které se rozhodl podepsat dokument Charta oecumenica (zastupitelstvo později na návrh slovenského biskupa o podpisu dokumentu hlasovalo - 31 pro, 4 se zdrželi). Bratr patriarcha rovněž informoval o jednáních se státem.

Ředitel úřadu ústřední rady ThDr. Jiří Vaníček stručně informoval o čí-

ností jednotlivých odborů a zmínil i značná úspěšná opatření, kterých úřad dosáhl (mj. výrazné snížení nákladů na telefony a další věcné výdaje). Finanční zpravodaj ústřední rady Mgr. Radek Zapletal seznámil členy zastupitelstva s výsledkem hospodaření za loňský rok (zpráva byla stejně jako všechny ostatní k dispozici písemně), kdy daňové příznání, které bylo včas a v pořádku odevzdáno, zpracovával auditor a podařilo se vyrovnat ztráty z předchozích let. Komentoval rovněž i písemný návrh rozpočtu na tento rok, který po diskusi hlasováním (34 pro, 2 se zdrželi) církevní zastupitelstvo schválilo. Na návrh stálého předsednictva církevního zastupitelstva bylo hlasováno o změně Organizačního řádu - § 21, odst. 3, tak aby bylo uvedeno do souladu hlasování v náboženské obci, na diecézním shromáždění a na sněmu. Pro změnu se vyjádřilo 34, proti 1 a zdrželi se 2.

Církevní zastupitelstvo doplnilo seznam duchovních, kteří mají souhlas k pedagogické činnosti na HTF UK o Mgr. Aleše Jalušku, Mgr. Jana Kozlera, ThDr. Světlušu Košíčkovou a prof. ThDr. Zdeňka Sázavu.

Nejdelší diskuse se rozvinula kolem volby nové právní rady. Církevní zastupitelstvo souhlasilo s návrhem, že diecéze mohou navrhovat i členy církve, kteří nemají bydliště v dané diecézi, a že členů právní rady bude devět včetně předsedy. Členy právní rady pak byli v tajné volbě zvoleni: F. Konvalinka, M. Salajka, I. Pospíšilová, J. Sluněčko, M. Kučera, J. Vošta, M. Palčovič, K. Poláková a K. Řehoř. Předseda právní rady na tomto zasedání zvolen nebyl. Podle řádů může právní radu do doby, než bude zvolen, řídit její nejstarší člen. Přestože na začátku byla velice dobrá účast, zastupitelstvo končilo tak, že nebylo usnášeníschopné.

(red)

MISIJNÍ PROGRAM PRO ČLOVĚKA DNEŠNÍ DOBY

Česká republika patří dlouhodobě z pohledu statistik k nejateističtějšímu státu světa, a to přesto, že žijeme na území, které přijalo své "náboženství", jímž bylo a je stále je křesťanství, již před více než 1100 lety.

Z pohledu církevní historie i dějin dogmatu však zjišťujeme, že křesťané žijící v tradičních Zemích Koruny české patřili k nejhrošlivějším následovníkům Ježíše Krista. My jsme potomky těchto našich předků a vezme-li v potaz počet věřících a počet nevěřících, žijeme v podstatě v době života Konstantina a Metoděje. Analýz, proč tomu tak je, jsme od teologů v Čechách i v ostatních evropských zemích slyšeli bezpočet. Otázkou zůstává, jak s takto získanými informacemi naložíme.

Většina členů naší církve se jistě shodne na tom, jaký je základní úkol křesťana, vycházející z Markova evangelia, tedy jít do celého světa a zvěstovat Evangelium všemu stvoření (Mk 16,15). Otázka, zda každý z nás "chodí do světa" a je dobrým

"rybářem" lidí, je otázkou svědomí každého z nás. Není to však pouze úkol farářů, dalších duchovních či kazatelů, ale opravdu každého křesťana. A tak nám krystalizuje první bod našeho programu. Kdyby totiž každý člen naší církve přivedl díky svému svědectví, ať už životem či zvěstí, každoročně ke Kristu jednoho člověka, měli bychom vždy v následujícím roce radost z podílu na spáse dalších bratrů a sester a naše řady by se každoročně zdvojnásobily. A tak prvním úkolem může být jediné výzva všem sestrám a bratrům, aby svědčili o Kristu mezi lidmi, kteří jsou v jejich okolí, neboť z pohledu víry není nic důležitějšího.

Druhý bod programu vychází také z evangelia podle Marka. Naším úkolem je zvěstovat radostnou zvěst. Radostná zvěst se nedá hlásat se zkroušenou a unavenou tváří pouze v ponurém osvětlení našich sborů. A tak si společně položíme otázku, je na nás dostatečně vidět "nadšení pro Krista"? Svědčíme dostatečně a

správným, pro člověka dnešní doby srozumitelným a přijatelným způsobem? Nepoužíváme jazyk našich otců a dědů, který sice přivedl do našich sborů přes jeden milion věřících, ale dnes je již nevhodný? Podle ovoce našich činů se zdá, že nespědčíme dostatečně a radostně. Radost z víry v Ježíše Krista se však nedá naučit, jak tomu učí manažeři anglosaského světa, kde vše je z pohledu zvenku "OK" a s automatickým úsměvem na rtech, ale tato radost musí vycházet z nitra nás samých. Rozpomeňte se, kolik takových lidí "světla" máme mezi sebou v našem okolí. Druhý bod programu misie by tedy mohl znít: „Rozsvěcujeme Kristovo světlo, vždyť sami jím hoříme.“

Abychom naplňovali poslání, se kterým přicházíme svědčit o Kristu, bude nutné připravit konkrétní programy misie, které vyjdou z aktuálního stavu života a díla naší církve a budou se týkat těchto okruhů:

Dokončení na str. 3

ZPÍVÁTE JEŠTĚ?

A kolik slok si zazpíváte, než dojde jen na broukání melodie?

Že už není příležitost zpívat? Že se odevšad line tolik zvuků a tónů – a člověk pak už ani necítí potřebu zazpívat si u práce nebo jen tak pro radost?

A přece někde zpíváme – docela pravidelně. Tedy pokud chodíme pravidelně do sboru. Jenže na oznamovací tabulce se objevuje jen několik notoricky známých číselných kombinací. Obvyklý repertoár zvíci dvacetí třiceti písní. To z "ohleduplnosti" k "varhaníkovi" u harmonia i k "lidu" v lavicích. Nebo taky trochu z lenosti.

A tak si sotva dovedete představit, kolik krásných písní máme po ruce, tedy ve zpěvníku – ať už v tom půjčovaném sborovém nebo ve vlastním doma. Víte, že tam najdete písně z tradice lutherské, rýze katolické (ba protireformační), ruské, anglosaské, dokonce píseň finského a jinou indického původu, lidové písně, nejstarší české duchovní, čisté husitské, československé, písně Komenského, ochranné a ze ženevského žaltáře, ale také písně z minulých dvou staletí až po tvorbu čistě současnou?

Ti, kdo využili nabídky krátkého kurzu na přelomu května a června v Janských Lázních o bohatství našeho zpěvníku, nelitovali. PaedDr. Zdeněk Kovalčík je zasvěceně uvedl do křesťanské zpěvní historie, do rozsáhlosti různých tradic, které do zpěvníku vplynuly, vyprávěl o osudu různých písní, chorálů a kancio-

Dokončení na str. 3

Loupání cibule

Takto trefně nazvaná kniha nositele Nobelovy ceny Güntera Grasse způsobila před časem velký rozruch – slavný spisovatel se v ní na stará kolena přiznal, že byl ve svých 17. letech u SS! Šokovaná veřejnost si kladla otázku, proč tak učinil?

Někteří pobouřeně spalovali jeho ostatní knihy a navrhovali mu odebrat Nobelovu cenu, zapomínajíce, že mu bylo pouhých sedmáct a že je to už víc než šedesát let zpátky. Jiní se zase právě proto domnívali, že to měl zamlčet. Další ho podezřívají, že chtěl, aby se kniha dobře prodávala. Mnozí snad pochopili, že právě silný, statečný a k sobě tvrdý muž mohl napsat Plechový bubínek...

V Loupání cibule Grass píše: „Co jsem přijal s hloupou pýchou, chtěl jsem z hanby zamlčet. Břemeno rostlo a nikdo mi je nemohl nadlehčit.“ Dohnán výčitkami svědomí, pochopil nenapravitelnost nepřiznaného zla.

Občas slyším bohužel i od křesťanů blábolit: Mám čisté svědomí! Vždycky mi to připomene slova S. J. Letze, že čisté svědomí má jen ten, kdo s ním nikdy nepracuje. G. Grass pracoval se svědomím a svědomí pracovalo s ním. A tlačilo šedesát let. A on nemohl jinak. Teolog Max Scheller pokládá lítost za nejstatečnější z vlastností. Lítost – schopnost a ochota litovat svých vlastních hříchů nad loupáním cibule sebe sama. Kdo, když loupe cibuli, nepláče?

Kolik ulehčení a osvobození nám přinese loupání vlastní minulosti namísto našeho zamlčování a zatloukání! Vlastně by měl Grass dostat ještě Nobelovu cenu za statečnost nebát se a dostižen svědomím odvážně přiznat světu svůj hřích.

Kéž bychom to dokázali i my v církvi. Víme přece o Bohu, který na to čeká, má nás rád a odpouští...

Jana Šilerová

Z kazatelského plánu

3. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Spasitel se legitimuje: přemáhá zlo hříchu i zlo smrti

Evangelistovi nejde o to referovat o okázalém zázraku. Jeho příběh je plný symboliky ukazující do více směrů. Především ukazuje k Ježíši Kristu, který sám vítězně přemohl smrt, aby mohl darovat pravý život každému, kdo ho potká včas na své cestě od kolébky ke hrobu. Náš Spasitel cítí s námi v našich bolestech, léčí je a vrací nám pravou radost. Vzkříšení jediného syna vdovy v městě Naim je umístěno do krajiny, kde kdysi prorok Eliáš vrátil život synkovi vdovy ze Sarepty (1Kr 17,17-24). Ta tehdy poznala v Eliášovi Božího proroka a její víra v Hospodina byla utvrzena. Podobně zde v příběhu evangelia lidé poznávají, že v Ježíšovi přišel k nim největší mezi proroky, ano ten, jehož proroci předpověděli, ten, v němž s námi jedná sám Bůh. Proto vyznávají, že „Bůh navštívil svůj lid“. Duch svatý dává tak v Ježíši Kristu poznat Božího Syna, k němuž se můžeme obrátit se svým trápením a očekávat od něho veliké věci.

Vstup: 1Kr 17,17-24

Tužby:

2. Abychom pevně věřili v Ježíše Krista jako Vítěze nad smrtí a Dárce pravého života...
3. Abychom ve chvílích nejtěžších a nejbolestnějších se obraceli s důvěrou ke svému Spasiteli...

Epištola: Ga 1,11-24

Evangelium: L7,1-17

K obětování: L 1,68-69

K požehnání: Ž 146,1-6

Modlitba:

Hospodine, svrchovaný Pane našich životů, jen ty sám můžeš způsobit, aby se naše pozemské dny staly pravým životem, a ne pouhým putováním od kolébky ke hrobu. Shlédni milostivě na své stvoření a rač dopřát každé lidské bytosti, ať včas potká Spasitele Ježíše Krista a přijme od něho dar života nepomíjícího.

Vhodné písně: 63, 82, 98, 101, 134, 338

BOHOSLOVECKÁ KOLEJ A DR. KAREL FARSKÝ

Dokončení z minulého čísla
V divadle s ním však byl i jiný bratr farář, kterému se hra nelíbila. A tu chtěl omlouvat jej slovy: „Snad hře dobře nerozuměl, vlastně nechci říci nerozuměl, ale snad ji dobře nepochopil.“ A tu bratr patriarcha prohodil stručně: „Což je totéž.“

Při téže hostině vyprávěl jeden bohoslovec příhodu o spisovateli Haškovi, kterou předtím četl. Hašek seděl v hostinci mezi známými a tu přijde zámožný člověk, který se chce pochlubit svojí známostí s Haškem, a tak jej hostí vším možným. Nabízí mu nejlepší nápoje i doutníky. A tu Hašek, zatímco pije a kouří, propaluje doutníkem přepychový kožich svého hostitele. Sotvaže vypravěč domluvil, praví bratr patriarcha: „To je Hašek, to jej charakterizuje?“

Po půlnoci jsme odcházeli z hostiny, bratr patriarcha se se všemi rozloučil, všem podal ruku a nám, bohoslovcům, připomněl: „Takové pozdní veselí musí být jen výjimkou; dobrou noc, bratři!“

Naposledy jsem uviděl br. patriarchu 12. května 1927, měsíc před smrtí, již jako duchovní, působící v náboženské obci. Bratr tajemník Procházka zavedl mě do jeho ložnice. Bolesti zmučená tvář trpěte, avšak stále duševně cílý a hlavně nesentimentální. Vyptával se mě na poměry v obci, na svoje známé z naší náboženské obce a na moji práci: „Jestlipak, bratře, již kvetou růže?“ Odpověděl jsem, že nikoli. Naposledy jsem stisknul podávanou ruku a se srdcem až v hrdle odcházela od našeho největšího myslitele, největšího člověka, jakého jsem kdy poznal.

Dne 12. června 1927 šel jsem na bohoslužbu do vzdálené obce se zástupcem doprovázejících bratří a sester. A tu jeden chlapec přináší mi první rozkvetlé růže, plané růže. Přicházíme do vsi, a tu jde proti nám známý pan řídící a praví: „Pane faráři, právě teď hlá-

silo rádio z Prahy, že zemřel patriarcha církve, dr. Karel Farský.“

Dočkal se prvních růží.

Bratře patriarcho, tvoje láska k pravdě, čisté a jasné, budiž i církvi tvojí vedoucí a zářící hvězdou.

Cit je věc krásná, avšak musí to být cit pravdivý a svatý, tak jako byl tobě; vedený rozumem i vůlí, dle vzoru Pána Ježíše, v poslání dítky Božího.

Josef Novotný

Lidice

Míla Taucová

65. léto národ v zamyšlení sklání se nad mapou, kam tenkrát padl stín před jménem vesnice, jež krví zapsala se do knihy života a vešla do dějin...

Ten červen přišel jako všechny jiné – s náručí květů a s žářem poledním a nikdo netušil, že pro Lidice den jeho desátý bude dnem posledním.

Nad krajem ticho – jenom píseň ptačí zvěstuje krásu roviny a v oknech chalup jak v zrcadle se zračí pokojný obraz české rodiny.

Vybledlé obrázky z dob babiččina mládí dítě si skládá po zemi – mámina ruka měkce hladí a večer voní růžemi.

Ještě nedozněla píseň nad kolébkou panenku tisknou ručky bezbranné, když sluha smrti v uniformě s lebkou posílá sem své katany.

Maminka už píseň nedozpívá babička už nedopoví pohádku

muž slzy v očích – už je neukrývá, že nezlíbá už tváře děťátku.

Tenkrát vrata Horákova statku zůstala v noci dokořán... Dítě už bez táty – zoufale volá matku a jako odpověď zní nová salva ran.

Lidice hoří... Svědomí lidstva zločinem válka zatíží: zmučené tělo statečného lidu přibito visí na kříži...

Pod křížem národ ruce spíná o světlo prosí v přštích dnech... Však jako tenkrát – tam na břehu Rýna hlas lidu umlčen byl v plamenech.

Po celé věky přišší generace sklánět se budou v úctě k nim – k památce Lidic, které nezradily a lásku k vlasti proměnily v čin...

Věnováno památce vyhlazení Lidic roku 1942 a všech jejich mučedníků

Nad Písmem

PÁN JEŽÍŠ KRISTUS SE MOHL STÁT JEHO SPASITELEM

L 7,1-17
Otevíráme společně sedmou kapitolu Lukášova evangelia. Dočteme se v ní, že Pán Ježíš uzdravil otroka římského důstojníka. Pro městečko Kafarnaum, v němž byl otrok uzdraven, to byla určité obrovská událost. Uzdravený otrok se patrně stal nadlouho středem pozornosti. My budeme přemýšlet o jeho majiteli. Tedy o důstojníkovi římské posádky. Zastavíme se na pěti místech. Místo první: Otroka, na kterém setníkovi velmi záleželo, onemocněl. Bylo to v době, kdy do Kafarnaum přišel Ježíš. Setník o Ježíšovi zřejmě leccos ví a rozhoduje se požádat ho o pomoc. Nechce konzultaci a Ježíš není ani poslední instancí, na níž se obrací. Přeje si, aby zachránil život jeho otroka.

Místo druhé: Římský voják posílá k Ježíšovi židovské starší. Proto, že je pohan a ví, jak nejisté jsou vztahy mezi Židy a těmi, kdo v zemi vládnou? Proto, že jako důstojník byl zvyklý denně posílat vojáky na

určená místa, se rozhodl tímto způsobem? Možná. Hlavně si – ač důstojník římské armády – uvědomuje svoji nehodnost. V liturgii jsme dříve doslova vyznávali slovy setníka – „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale řekni jen slovo.“ On, zástupce mocného Říma, pokorně vyznává: „Nejsem hoden.“

Místo třetí: Starší města přicházejí za Ježíšem. Nevyřizují pouze Římanovu prosbu o uzdravení. Dávají dokonce – řečeno dnešní mluvou – velmi dobré reference: „Je hoden, abys mu to udělal, neboť miluje náš národ, i synagogu nám vystavěl.“ Je-li tomu tak, pak se nedivíme, že se starší tak velmi přimlouvají za splnění důstojníkovy prosby. Místo čtvrté: Když je Ježíš nedaleko setníkova domu, posílá za ním své přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se,“ a dále už známe – Nejsem hoden. Jak malý a nízko se cítí vůči Ježíšovi, když prosí. Nejprve přes starší a nyní vzkazuje

přes své přátele! Navíc zřejmě vůbec neočekává, že Ježíš se osobně dostaví k nemocnému. Předpokládá, že Ježíš přikáže duchu nemoci a ta odejde. Přece ani on sám nemusí být u splnění všech svých rozkazů. V armádě se počítá se splněním rozkazu za každou cenu. Na základě své zkušenosti a víry vloží do Ježíšovy moci svého otroka.

Místo páté: Stalo se. Na základě veliké víry pána uzdravuje Ježíš otroka.

Milena Cicálková

Pane, Duchu svatý, děkuji za milost pokory. Pane Ježíši Kriste, děkuji za lidi, kterým na mně záleží. Amen

TV FENOMÉN DNES 21. 6.

TV Fenomén dnes nám 21. 6. položí otázku, jak se církve srovnávají s minulostí totalitních let. Stejně jako ve společnosti panuje i o roli církvi v totalitě buď hluboké ticho, občas výmluvy a omluvy, nejčastěji zatloukání, zatloukání, zatloukání...

V ČZ č. 17 aspoň položil bratr profesor Salajka palčivou otázku, zda nemůžeme v církvi žít a jednat jinak? Článek se zabýval nedostatky církevní práce zejména v porevolučních letech zklamáním ze zmenšujícího se počtu věřících, nenaplněných nadějí vkládaných do převratu, nerozhodností, pasivitou, jalovými spory a aférami posledních let. Beru to.

Kriticky vidět slabosti církve po revoluci však znamená sebekriticky přiznat odpovědnost za předcházející léta padesátá a normalizační. Troufám si říct, že aféry posledních let nejsou o nic méně neslychané než dosud nezveřejněné a nepřiznané hříchy církve v letech padesátých. Špiclování, udávání a donášení těch, kterým strach a zbabělost umožňoval být z nabízených výhod režimu. Kdo se kdy z nich nejen ve společnosti ale především v církvích vyznal a prosil o odpuštění své oběti?

Skryté i viditelné hříchy jsou přece

před Bohem jedno. Vždycky nás dostihnou a vždycky neseme důsledky svých činů. Marné je mlčení, výmluvy či zatloukání. Hříchy nelze zamlčovat ani omlouvat. Bůh neomlouvá, Bůh odpouští. K Božím odpuštěním patří proměna, obnova života. Té předchází odvaha pojmenovat své selhání, (ne v plurálu my, ale já), přiznat, litovat, kát se, prosit o odpuštění (a taky dokázat odpustit).

Filosofický monolit 20. století H. G. Gadamer to nazývá docela evangelním jazykem: dialog lásky a smíření. Dialog je největší pracovní nástroj komunikace mezi lidmi a Bohem, který dnešku odkázala řecká filosofie a křesťanská kultura. A my s tak jemným shůry daným nástrojem nepracujeme a cele v duchu světa plácáme o tlustých čarách, smíchu a zapomnění. Kdopak se odváží vůči Bohu říct: hele, už to nech být, je to za námi, zapomeň na to, taková to byla doba, odpusťme si, co jsme si, nic jsem nepodepsal a když ano, já to tak nemyslel, a církev přece musela nějak přežít... Bohužel, přesně tohle činíme. Vytěšňujeme ze svých životů i života církve hříchy, které nechceme přiznat, a Bohu předkládáme kosmeticky upravené vyznání hříchů. Sa-

mozřejmě mluvím i za sebe. Nastupovala jsem na faru v 73. roce a pamatuji. Kněze i laiky, kteří se vraceli z kriminálu do cihelny a pokud dožili, po převratu na fary. Oběti i pachatele, kteří je udávali. S některými jsem si mnohé musela sama vyříkat, než jsme šli společně za stůl Páně. Nesoudím strach ani zbabělost. Kdo jsem já, abych sepsala Top ten lidských hříchů. Jsou v desateru. Je horší udavačství, láska k penězům, rozvod, lež, zbabělost, promiskuita? Sobě i nám všem jen připomínám nutnost dialogu lásky a smíření, který projasní odpovědnost každého z nás za dnešní situaci v naší církvi.

Nenapravitelné je zlo, které nepříznáme. Nepřiznaná minulost je jak neléčený vřed, který se znovu a znovu otvírá. Každá slabost nevyznaného hříchu jen umocňuje a prohlubuje naše další provinění. Bůh je dlouho setrvávající v milosrdství. Proto se v Kristu za nás obětoval. V církvi ne, že můžeme žít jinak, ale musíme a máme. Tak proč se stále bát, mlčet, vylouvat a zatloukat?

Do budoucnosti obnovené církve lze vstoupit jen v přítomnosti upřímně přiznanými všemi hříchy minulosti.

Jana Šilerová

Průkopník moderní vědy

Eduard Weyr pocházel z rodiny učitele matematiky a fyziky působícího na reálce v Panské ulici v Praze. Jeho otec František měl také hlavní zásluhu na tom, že se synové Eduard a Emil stali vynikajícími matematiky. E. Weyr studoval matematiku na technice v Praze, po jejím rozdělení pak na české části (1869) a poté i na pražské universitě v Praze. Roku 1872 získal stipendium na universitě v Göttingen, kde se stal doktorem filosofie (1873). Pokračoval ve svých studiích v Paříži (1873) a Berlíně (1885-86).

Jeho bratři, mladší Bedřich, cukrovarnický technolog, a starší Emil, významný matematik, první starosta Jednoty českých matematiků a fyziků a zakladatel dodnes vycházejícího rakouského časopisu Monatshefte für Mathematik und Physik, se také zapojili do českého veřejného života především ve druhé polovině minulého století. Navíc Eduard a Emil často pracovali i společně, například v oboru projektivní geometrie a příbuzných odvětví (kniha *Základové vyšší geometrie, I.-III., 1871 až 1878*), a stali se organizátory českého vědeckého života. Eduard Weyr působil od roku 1872 jako docent projektivní geometrie na pražské universitě, pak v letech 1881-1901 jako profesor matematiky na technice v Praze, a konečně v roce 1902 se stal profesorem na universitě. Je považován za jednoho ze zakladatelů české universitní geometrické školy, společně se svým bratrem a Karlem Pelzem. Pracoval od počátku v Jednotě českých matematiků a fyziků, jejímž byl čestným členem a kde mu také vyšla řada knih, mj. *Projektivní geometrie základních útvarů prvního řádu* (1898). Byl autorem řady významných, byť náročných vysokoškolských učebnic matematiky: *Výklad o matematice* (1891), *Diferenciální počet* (1902). Věnoval se také teorii algebraických křivek a ploch (*O teorii ploch*, 1891) i kinematické geometrii. V časopise Jednoty vydal řadu recenzí a referátů zahraničních knih a snažil se, aby tento časopis byl přísně vědecký. Od roku 1868 napsal celkem 92 publikací. Na závěr svého plodného života byl zahrnován počtami: 1891 se stal řádným členem české Akademie, rok nato Královské české společnosti nauk a roku 1894 obdržel titul dvorního rady. Patřil spolu se svým bratrem Emilem, matematikem Karlem Vorovkou, meteorologem Františkem Augustinem, fyzikem Bohumilem Kučerou, chemikem Bohuslavem Braunerem či Vojtěchem Šafaříkem, lékařem Otakarem Kukulou, Rudolfem Jedličkou a Josefem Thomayerem a mnoha dalšími k průkopníkům naší moderní vědy. (red)

MISIJNÍ PROGRAM PRO...

- Dokončení ze str. 1
- Program obnovy bohoslužebného života:
 - bohoslužba,
 - pobožnost,
 - svátosti,
 - mimosvátostné obřady.
 - Program obnovy vzdělávání věřících i nevěřících:
 - předškolní výchova (mateřská centra, školky...),
 - školy střední a učiliště,
 - školy vyšší odborné a vysoké.
 - Program pastorační práce a služby pro společnost:
 - nemocnice,
 - věznice,
 - domy s pečovatelskou službou a ústavy sociální péče, dětské domovy atp.,
 - ozbrojená a bezpečnostní složky.
- h.doc. ThDr. David Tonzar, Th. D.**

KŘESŤANSKÝ MLADÍK – EMANUEL RÁDL

Tuto čestnou přezdívku, kterou jej "titulovali" zdaleka nejen jeho vysokoškolské studenti, si pan profesor "vysloužil" jako nadšený zakladatel stejnojmenného akademického spolku už za "starého Rakouska".

Jsem nesmírně vděčen redakci Českého zápasu, že tak hezky připomněla v letošním 19. čísle tuto nezapomenutelnou – a nedoceněnou – osobnost našeho malého "národa reformátorů", jak jsme byli čestně označeni významnými světovými autory už v předminulém století.

Jedna významná a nepřehlédnutelná skutečnost však pisateli vzpomínky unikla. Dr. E. Rádl, sice rodák z posázavských Pyšel a velmi pevně spojený s Prahou, byl ve skutečnosti Domažličanem tělem i duší! Z Domažlic, dokonce ze starých měšťanských rodů, pocházeli oba jeho rodiče (Antonín a Marie, roz. Vaňková). Do Posázaví odešli po svatbě za obživou, stejně jako řada dalších spřízněných měšťanských párů (mezi nimi i mí praprarodiče Václav a Marie Holých).

V Domažlicích u příbuzných trávil E. Rádl s bratry své chlapecké prázdniny – a také zde vystudoval mezi lety 1886-93 vynikající klasické gymnázium. Maturoval pod vedením profesora Josefa Benharta, jehož manželka Gabriela byla pravnučkou slavného rožmitálského kantora Jakuba Jana Ryby. (Jejich syn a domažlický rodák Gabriel Hart vynikl jako režisér, všestranný divadelník a překladatel.)

V době Rádlových studií mělo domažlické gymnázium veliké, dodnes nezapomenutelné, profesorské osobnosti. Sám ředitel ústavu, Antonín Škoda (1839 - 1918), byl v celém rakouském soustátí uznávaným znalcem antické, evropské a zvláště české literatury. Prvým z Če-

chů přeložil v úplnosti oba Homérovy eposy (Illiadu a Odysseu), Aeneidu, Senecovy spisy a ještě další starověké literární skvosty. Od svých studentů žádal i dobrou znalost antické literatury.

Veliký, celoživotní vliv na své žáky měl moudrý a vysoce vzdělaný katecheta Jakub Janda (1835 - 1918), schopný dle četných vzpomínek odborně vyučovat veškerým gymnaziálním předmětům, včetně nepovinných. Býval dříve léta vychovatelem u Harrachů a procestoval s nimi skoro celou Evropu.

Filosofické názory mladého Rádla tu velmi silně ovlivnil také profesor "filosofické propedeutiky", jinak vynikající historik a muzejník, Staroboleslavák prof. Bohumil Strér (1850 - 1918) a neobyčejný profe-

sor přírodních věd Ferdinand Samohrd. Jeho vlivem se rozhodl E. Rádl také studovat nejprve přírodní vědy na filosofické fakultě (fakulta přírodovědecká tehdy ještě neexistovala).

Také matematik tehdejšího domažlického ústavu prof. František Kaňka byl osobností nesmírně výraznou a nezapomenutelnou. Pro matematiku nadchl Rádlův bratr Františka. Na vyšším gymnáziu měl E. Rádl štěstí dostat se do formujícího vlivu dr. Edvarda Stolovského, filologa a filosofa, který později vedl v Praze k maturitě i Karla Čapka. Ve stejné době dalo domažlické gymnázium národu dalšího filosofa – Ladislava Klímu.

Mgr. Jan Prokop Holý

ZPÍVÁTE JEŠTĚ?

Dokončení ze str. 1
nálu, o tom, co se dochovalo a co bylo naopak vyřazeno při úpravě zpěvníku v r. 1957. Zvláštní pozornost věnoval Dodatku zpěvníku, který měli účastníci příležitost zpívat v podstatě celý – neboť zpívalo se často a s chutí. Také se poslouchalo (pokud fungovala technika, a nutno říci, že by si přednášející zasloužil perfektní technický servis a diecézní středisko solidní výbavu v tomto směru) z nahrávek provedených komorním pěveckým sborem ČČSH ve Slezské Ostravě.

Jeden z pracovních úkolů – nácvik zpívaného Kréda pro škodějovskou bohoslužbu – měl pokračování o několik dní později při synodě královéhradecké diecéze, opět v Betlémě v Janských Lázních.

Kurz měl takový ohlas, že z náhodského vikariátu vzešla pobídka, aby se říjnové vikariátní zasedání v Janských Lázních (18. 10.) o den prodloužilo a nabídlo i dalším zájemcům možnost v této zajímavé hudební práci pokračovat. Bratr farář Kovalčík přislíbil, že se o náplň takového setkání opět postará.

Přijměte tedy toto pozvání i vy – uvidíte, že se mnohému naučíte, potěšíte se krásou hudby, rozezpíváte se a objevíte mnoho nového v tom, co je tak obvyklé, a přitom stále ještě nedostatečně využité, v tom obvyčejném zpěvníku, který vám přes týden leží doma nebo si ho v neděli půjčíte na hodinku ve sboru. A budou vám pak jistě ještě mnoho dní znít hlavou znovu objevené krásné písně. A možná je pak rádi pomůžete uvést do života i ve vašem sboru. Nebo si (dokonce) zvyknete zpívat píseň jako modlitbu.

(-ine)

ZPRÁVY

Pout' na Sázavě

V sobotu 30. června se opět, a věříme že v hojném počtu, sejdem při Pouti na Sázavě, kterou již od roku 2000 pořádá naše církev na pro nás významném místě. Ve spolupráci s náboženskou obcí Sázava a Správou kláštera a zámku na Sázavě jsme pro vás díky podpoře Ministerstva kultury, Středočeského kraje a města Sázavy a mnohých dalších přispěvatelů a nasazení organizátorů opět připravili bohatý program, z něhož si, jak věříme, bude každý moci vybrat.

I letos díky laskavosti náboženské obce Praha 1 – Staré Město bude na Sázavu vypraven autobus (odjezd v 7.45 od Hlavního nádraží v Praze, příjezd je plánován cca v 18.45 h.) Vyzýváme zvláště pražské a přípražské náboženské obce, aby této nabídce využily. Vzhledem k nástupnímu stanovišti je však možnost využití autobusu otevřena i vám, kteří můžete do 7.45 dojet na Hlavní nádraží kupř. vlakem i z větší vzdálenosti.

Přihlášky na cestu autobusem zasílejte do pátku 22. června mailem na: vnejsi.vztahy@ccsh.cz, popř. se můžete přihlásit telefonicky na pevnou linku: 220 398 114, mobil: 724 045 197, anebo napište na: Odbor pro vnější vztahy, ÚÚR ČCSH, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6 – Dejvice.

Milé sestry a milí bratři, věříme, že odkaz věrozvěstů Cyrila a Metoděje je stále živý a má nám stále mnohé co dát. Neváhejte proto a přijďte na Pout' na Sázavě s celou rodinou, se svými přáteli, kamarády, známými, sestrami a bratřími ze sboru! Velice se na setkání s vámi těšíme a věříme, že i toto set-

kání přispěje ke sjednocení naší církve v Duchu svatém a současně osloví i ty, kteří nejsou ve víře zakotveni.

Prosíme společně za to, ať je nám při tomto setkání darován pokoj Kristův pro naši církev a každého z nás!

Hana Tonzarová

Pozvánka na konferenci

Při příležitosti 60. výročí kněžského svěcení žen pořádá naše církev teologickou konferenci pro duchovní i laiky s názvem "Na své služebníky a na své služebnice sešlu svého Ducha" (Sk 2,18), která se koná pod záštitou sestry biskupky Jany Šilerové v pracovním středisku v Brně, Lipové ulici 26, ve dnech od 30. srpna do 1. září. Konferenční poplatek činí 360 Kč včetně ubytování a stravy. Na konferenci je možno se ještě přihlásit na adresu odboru pro vnější vztahy (Wuchterlova 5, 126 66 Praha 6) nebo na e-mail vnejsi.vztahy@ccsh.cz (elektronická verze přihlášky je ke stažení: www.cesh.cz/pozvanky.php).

(vp)

Kontaktní údaje

Náboženské obce Praha 9 Hloubětín a Vysočany mají nové společné telefonní číslo: 777 148 879 a e-mailovou adresu: info@studionest.cz

(red)

Novinka pro děti

Autor řady knih, jehož jméno můžete číst na titulní straně nové dětské knížky, napsal nový příběh pro děti. Malířkou ilustrací je mladá talentovaná B. Kuběnová. Společně vytvořili kouzelnou, i když zároveň maličko ironickou dětskou knížku, v Čechách vůbec ne typickou. Kdybychom chtěli hledat paralely, asi by nás napadli Simpo-

novi a Flinstownovi. Žáčkova knížka je hodně blízká současné anglosaské dětské literatuře. A přesto je jiskřivý humor knihy výrazně český.

Všechny moje veverky jsou čtivé, stylisticky vybroušené, čtou se rychle a proto možná by se laskavý čtenář měl vracet k některým pasážím znovu. Žáček užívá naprosto pravidelně slov, kterými mluví současní lidé. Je to logické. Napsal rozsáhlou bajku, ve které se zvířata, veverky, chovají přesně jako lidé. Ale draží čtenáři, nebojte se. Je to pohádka, vše dopadne, jak má. A každému čtenáři se na konec dostane morálního poučení. Vždyť je to bajka. Objednávejte knihu Všechny moje veverky na adrese redakce Českého zápasu nebo po telefonu (220 398 107) nebo mailem (cesky.zapas@ccsh.cz). Cena knihy je 260 Kč.

(red)

Nabídka doučování

Doučím český jazyk pro ZŠ, první 2 hodiny zdarma, praxe i s hyperaktivními dětmi. Danuše Eichholzerová. Zn: Dojedu.

Kontakt: NO Nusle, tel. 241 741 166; e-mail: nonusle@tiscali.cz.

(inz. 1)

Pronájem bytu

Pronajmu od července panelový byt 2+k.k. v Praze 9 na Černém Mostě. Telefon: 724 369 172

(inz. 2)

Naše církev v televizi

Týdeník Fenomén dnes přináší každý čtvrtek 25minutovou reportáž o jevech, událostech i přibězích současné společnosti. V českých i evropských souvislostech se v ní zamýšlí vždy dvojice tvůrců – reportér a režisér – nad fenoménem, který mění a ovlivňuje životy běžných lidí.

Nový formát dává prostor kvalitní televizní žurnalistice, garantované zkušenými reportéry, a dokumentaristickému přístupu, který Fenoménu přináší renomovaní režiséři. Vznik 52dílného projektu umožnila Evropská komise grantem na výrobu televizních pořadů. Vedoucí dramaturgyní pořadu je Andrea Majstorovičová, dramaturgyní Zuzana Šimůnková.

Tématem Fenoménu dnes budou 21. června církve. Hosté pořadu, mezi nimiž bude i sestra olomoucká biskupka Jana Šilerová, budou odpovídat na otázku, jak se církev vyrovnala s totalitní minulostí.

Fenomén dnes vysílá televize v premiéře ve čtvrtek ve 21.50 na ČT1 a v sobotu ve 14.31 h na ČT24.

(red)

Slavnostní shromáždění

K uctění památky 27 představitelů českého stavovského odboje, popravených 21. června 1621 na Staroměstském náměstí v Praze, se pod záštitou primátora hlavního města Prahy MUDr. Pavla Béma a s podporou starosty městské části Praha 1 ing. Petra Hejmy koná ve čtvrtek 21. června v 18 hodin slavnostní shromáždění v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze a u pamětní desky popravených.

(red)

KALENDARIUM – ČERVEN

18. 6. 1757 - Pruský král Fridrich II. (s početně slabším vojskem, asi 35 tisíc mužů) chtěl zabránit maršálu Daunovi v postupu na Prahu. Obě vojska se střetla u Kolína v krvavé bitvě. Prusové utrpěli těžkou porážku, ztratili 14 tisíc vojáků a rychle se stáhli zpět do Slezska a Pruska (ukončili i obléhání Prahy). Vítězství u Kolína nedokázalo Rakousko využít (Daun odevzdal Karlu Lotrinskému velení). Válka se přenesla z Čech do Slezska.

18. 6. 1882 - V Praze na Střeleckém ostrově proběhl I. všesokolský slet za účasti 1600 sokolů z Prahy a 76 venkovských jednot.

18. 6. 1892 - Narodil se v Prešově **Ján Borodáč** (+ 18. 2. 1964 v Bratislavě) - slovenský herec, režisér, pedagog, jeden ze zakladatelů slovenského profesionálního divadla. Původním povoláním učitel, hrál divadlo s ochotníky, v roce 1919 se rozhodl studovat v Praze na konzervatoři, kde se seznámil se svou pozdější ženou, herečkou Olgou Országhovou. V sezóně 1921-22 hrál spolu se zkušeným ochotníkem Jozefem Kellem a ze začínajících herců s A. Bagarem v Propagačním činoherním souboru Slovenského národního divadla (SND) nazývaném Marška. Poté opět učil a teprve v roce 1924 i s manželkou byl angažován do řádné činohry SND. V roce 1925 začal na Hudební a dramatické akademii učit herectví, v roce 1929 se stal dramaturgem a šéfem činohry SND. V roce 1932, kdy se dosud jediná činohra rozdělila na český a slovenský soubor, vedl slovenské herce. Za Slovenského státu vyvybudoval své Východoslovenského národního divadla v Košicích. Uplatnil zde své zkušenosti z budování SND. Po návratu do Bratislavy (1953) začal opět pracovat jako režisér a současně přednášel na Vysoké škole múzických umění (VŠMU). Borodáč jako režisér i jako divadelní organizátor sledoval především národně budovatelské cíle. Nejlépe se mu dařilo inscenovat lidový repertoár. Zpočátku pracoval popisně realisticky, postupně se vypracoval k psychologickému realismu. V SND stál v opozici vůči modernějšímu V. Šulcovi i slovenským režisérům Jánmu Jamnickému a J. Budskému.

18. 6. 1942 - Po atentátu na Heydricha byl zradou K. Čurdy odhalen tajný úkryt parašutistů v kryptě pravoslavného kostela sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze. V obklíčení zde zahynuli oba aktéři atentátu spolu se svými pěti druhy.

19. 6. 1942 - V Praze byl popraven **Alois Eliáš** (* 29. 9. 1890 v Praze) - československý generál, účastník protirakouského i protinacistického odboje, předseda protektorátní vlády.

19. 6. 1947 - Zemřel v Praze **Ferenc Futurista**, vlastním jménem František Fiala (* 7. 12. 1891 v Praze) - slavný herec.

20. 6. 1722 - Zemřel v Praze **Kryštof Dienzenhofer** (Dientzenhofer) (* 7. 7. 1655 v Guggenhofu) - německý barokní stavitel usazený v Čechách. Činnost K. Dienzenhofera, který k nám přišel z Bavor se čtyřmi bratry, ale jako jediný se tu natrvalo usadil, je v Čechách doložena od 80. let 17. století. Nejprve se uplatnil jako pevnostní stavitel, ale brzy se pouštěl do přestaveb i staveb kostelů, klášterů a domů. Novější bádání vyvrátilo názory, že neměl číst ani psát, přestože si gramotnost osvojil až ve vyšším věku, a že byl jen "nadaný polír". Přesto se nepodařilo plně prokázat autorství těch nejvýznamnějších staveb tvořících skupinu kostelů, disponovaných na základě průniku ovalných těles. Nepochybně pracoval, jako velmi uznávaný a ceněný stavitel, i podle projektů jiných architektů (G. B. Alliprandiho, F. M. Kaňky a jiných), později se na jeho tvorbě zcela jistě podílel také jeho syn Kilián Ignác, ale to nesnižuje vlastní vklad Kryštofa. Třebaže ho v roce 1702 jeho konkurenti nařkli z "fušeřiny", neměl nikdy nouzi o zakázky a stal se i pražským měšťanem, když si přestavěl dům v Nosticově ulici. Nelze vypočítat, co a kde všude Kryštof stavěl, a tak připomeňme alespoň jednu stavbu, na níž jistě pracoval přinejmenším jako stavitel - kostel sv. Markéty v Břevnově. Nejznámější připisovanou stavbou, dokončenou posléze jeho synem Kiliánem Ignácem, je ovšem překrásný chrám sv. Mikuláše v Praze na Malé Straně, bez něhož si dnešní panoráma hlavního města už nedokážeme představit.

21. 6. 1852 - Narodil se v Praze **Eduard Weyr** (+ 23. 7. 1903 v Záběhově u Labské Týnice) - matematik, universitní profesor - viz i str. 3.

21. 6. 1957 - Zemřel v Puteaux u Paříže **František Kupka** (REGNARD Paul) (* 23. 9. 1871 v Opočně) - malíř, grafik a ilustrátor působící ve Francii, účastník protirakouského odboje.

22. 6. 1197 - Na pražský knížecí stolec byl povolán nejmladší syn krále Vladislava, Vladislav Jindřich [1197], který převzal vládu i nad Moravou.

24. 6. 1937 - Ministerstvo války nacistického Německa vydalo Směrnici pro jednotnou válečnou přípravu, v níž se uvažovalo o preventivní válce proti ČSR.

24. 6. 1942 - Osada Ležáky na Chrudimsku se stala obětí nacistického zvěrstva. Za existenci tajné radiostanice v místním mlýně bylo všech devět usedlostí vyrabováno a zapáleno, 33 dospělých obyvatel též večer zavražděno na popravišti v pardubickém Zámečku a dalších 21 obyvatel (včetně 11 dětí) zahynulo později v plynových komorách vyhlazovacího tábora v Chelmu.

24. 6. 1947 - Československá vláda se zabývala Marshallovým plánem a ustavila komisi, která měla připravit politické rozhodnutí.

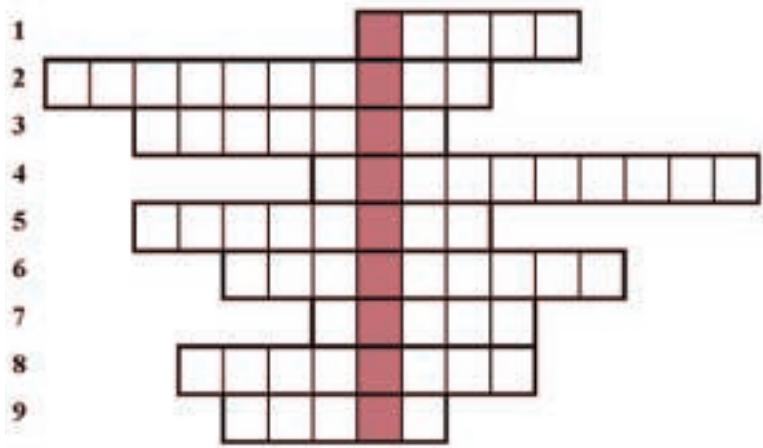
(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

SYN NAIMSKÉ VDOVY

V dnešním příběhu chybí několik slov. Potřebujeme je nejen do příběhu, ale i do doplňovačky – ta vám napoví, kolik má které slovo písmen. Číslo v závorce uvádí, do kterého řádku v doplňovačce slovo patří (L 7,11-17)

Hned nato odešel do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho (5) a veliký zástup lidí. Když se blížil k (3) bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla (1). Velký zástup z města ji (2). Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ (4) k márám a dotkl se jich; ti, kteří je (7), se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; (9) ho vrátil jeho matce. Všech se (8) bázeň, oslavovali Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid“. A tato zvěst se o něm (6) po celém Judsku a po všem okolí.

(Řešení z minulého čísla: Pokorně tě prosíme.)

Jana Krajčířiková

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz